

Enevoldsen. Ved Gud, jeg agter i høj Grad hans Talent. Jeg betragter hans „Skabelsen“ som et lyrisk Mesterværk. Og dog — ikke sandt? — Filigranarbejde, fortryllende Hjernesvind, smukke Statuetter i Stedet for Monumenter. I tre Dage sidder han og grunder paa et Adjektiv. Der mangler ham de store Oplevelser, det er Sagen!...Aa, hvem der var rig... rig!... rig!“

Han kastede sig tilbage mod Sofaryggen med begge Hænder lagt om bag Nakken og den ene Fod oppe under sig, saa et Stykke af den røde Silkestrømpe saaes.

„Men jeg troede, De var rig,“ bemærkede Per tørt — for dog at sige noget.

„Aa, rig... Nej, man skulde kunne strø Millioner omkring sig... øse Guld ud med begge Hænder! Genierne skulde sidde som Smaafyrster rundtom i Landet, omgive sig med et Hof, holde Jagter, Maskeballer, Elskerinder... Tænk paa Rubens! Tænk paa Goethe! Tænk paa Voltaire!“

Han kastede sig atter frem over Bordet for at fylde i Pers Glas. Og nu gjorde han et Forsøg paa at faa sin Gæst til at udtale sig om sig selv og sine Fremtidsplaner. Af en fælles Bekendt, der var Polytekniker, havde han faaet at vide, at Per efter en almindelig Antagelse blandt sine Medstuderende tumlede med en eller anden stor Opfindelse; og det var hans stadige Sorg, at han hidtil slet ikke havde kunnet faa ham til at aabenbare noget derom, saa han kunde faa Lejlighed til at tilbyde ham sin Støtte.

Men Per var nu mindre end nogensinde tilbøjelig til den Slags Fortrolighed. Han lod, som han ingenting forstod. Da han endelig var bleven færdig med at spise, tændte han en Cigar og lænede sig tilbage mod den høje Sofaryg uden længer at gide høre paa den andens Udgydelser.

Hans Tanker, ildnede af Vinen, gled atter til Fruen fra Karnevalet... Fru Engelhardt hed hun. Mens han med Øjnene fulgte Cigarrøgens hensvævende Skyer, forvandlede disse sig for hans Blik til et luftigt Flor, til et bølgende Alkoveforhæng, hvorimellem hendes modne Skikkelse kiggede frem i nogen Dejlighed. Egenlig gik det først nu rigtig op for ham, hvor forelsket han